

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Kuchynky a soudců Mgr. Jaroslava Škopka a Mgr. Jany Komínkové ve věci

žalobce: J.D. , ...
zastoupeného Mgr. Petrem Vlachem, advokátem, Guldenerova
547/4, 326 00 Plzeň,

proti
žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, IČ 70890366, Škroupova 18, 306 13
Plzeň,

za účasti osoby A.H. , ...
zúčastněné zastoupené Mgr. Tomášem Winterem, advokátem, Suvorovova 29,
na řízení: 326 00 Plzeň,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2017, čj. RR/3293/17,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Rozhodnutím Obecního úřadu Štěnovice, odboru výstavby (dále jen „stavební úřad“ nebo „prvoinstanční správní orgán“), ze dne 28. 6. 2017, čj. 7/13/186, označeným jako dodatečné povolení stavby č. 7/1, rozhodnutí ve zbytku věci (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“ nebo „dodatečné stavební povolení“), bylo na základě žádosti A.H. (dále jen „stavebník“) ze dne 24. 11. 2008 o dodatečné povolení stavby, a žádosti stavebníka ze dne 14. 4. 2016 na rozdělení řízení, vydáno podle § 129 odst. 2 a 3 a § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 148 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), dodatečné povolení stavby označené jako: Přístavba haly pro kovovýrobu, 1 část – pracoviště povrchových úprav (dále jen „stavba“) na pozemcích parc. č. x, x v k. ú. x, kterým byla stavba dodatečně povolena. Byl stanoven obsah stavby a podmínky (1-7) pro dokončení stavby; dále byl vydán výrok o námitkách (1-8) účastníků řízení (výrok II.).
2. K odvolání žalobce bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 10. 2017, čj. RR/3293/17 (dále jen „napadené rozhodnutí“), prvoinstanční rozhodnutí podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu ve výrokové části změněno tak, že z II. výroku o námitkách účastníků řízení byly vypuštěny body č. 3, 7 c), 7 d), 7 e), 7 ch), 8 a), 8 b), 8 c) (výrok I.). Ve zbývajících částech bylo prvoinstanční rozhodnutí podle § 90 odst. 5 správního řádu potvrzeno (výrok II.).
3. Žalobce se žalobou ze dne 27. 12. 2017, Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) doručenou téhož dne, domáhal zrušení výroku II. rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2017, čj. RR/3293/17, a náhrady nákladů řízení.
4. Územní řízení a stavební řízení jsou upraveny stavebním zákonem.
5. Správní řízení je upraveno správním řádem.

[II] Žaloba

6. Žalobce nejprve shrnul skutkový stav věci tak, že stavební úřad dodatečným stavebním povolením povolil stavbu, kterou její stavebník postavil bez stavebního povolení v roce 2008. Žalobce byl jako účastník řízení stavebním úřadem nejprve zcela pominut, neboť stavební úřad s ním jako s účastníkem řízení nejednal. Následně si žalobce svoji účast ve stavebním řízení vydobyl, řízení se účastnil a v jeho průběhu vznášel námitky proti stavbě, které spočívaly převážně v námitkách o nepříznivém ovlivnění životního prostředí v okolí stavby. Emise z této činnosti, zejména zápach, který je typický pro rozpouštědlové nátěrové hmoty, pronikal na žalobcovy pozemky, a to nejen pozemky v průmyslové zóně poblíž stavby, ale i na pozemky vzdálenější, do místa, kde má žalobce postaven svůj rodinný dům. Tyto pozemky podle územního plánu náležejí do území určeného pro rodinné bydlení (bydlení čisté). Stavební úřad však zásadní námitky žalobce opakovaně zamítal, a učinil tak i v prvoinstančním rozhodnutí. Žalobce se proti tomuto postupu stavebního úřadu bránil odvoláním, o kterém rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.
7. Žalobce konkrétně namítal tyto vady:

Zkrácení žalobce na procesním právu prokázat rozhodné skutečnosti a skutková tvrzení

8. Žalobce namítal, že jej žalovaný zkrátil na právu na spravedlivý proces, neboť potvrdil správnost dodatečného stavebního povolení, přestože stavební úřad neprovedl důkazy navržené žalobcem a jejich neprovedení řádně neodůvodnil. Tím, že žalovaný potvrdil správnost takového rozhodnutí, zkrátil žalobcovo právo na spravedlivý proces.
9. Žalobce ve vyjádření k podkladům pro rozhodnutí učinil důkazní návrhy - návrh na jeho účastnický výslech a provedení místního šetření v místě, kde se v obytné zóně nachází jeho rodinný dům, k ověření jeho skutkových tvrzení o šíření zápachu z lakování ve stavbě až k jeho nemovitostem, které užívá k bydlení. Stavební úřad důkazní návrh zamítl.
10. Zamítnutí odůvodnil z části zkopírováním textu z jiného rozhodnutí žalovaného, které se k věci vůbec nevztahuje, neboť v něm žalovaný prezentoval právní názor na nepřipustnost provádění důkazů v odvolacím řízení (strana 11 poslední odstavce dodatečného stavebního povolení).
11. V odůvodnění tohoto procesního postupu stavební úřad bez ověření objektivním důkazem, například právě místním šetřením ve stavbě, konstatoval, že místní šetření v obytné zóně je nadbytečné, neboť stavba, resp. její pracoviště povrchových úprav není provozuschopná z důvodu dřívějšího požáru. Výslech žalobce jako účastníka řízení zamítl proto, že podle jeho názoru nemůže jakákoli „svědecká“ výpověď prokázat ohrožení zdraví. Sám prý nezjistil v rámci své úřední činnosti žádný zápach, který by měl původ v činnosti ve stavbě.
12. Žalobce ve svém odvolání napadal správnost tohoto postupu stavebního úřadu, avšak žalovaný tuto žalobcovu odvolací námitku (v bodu 3. odvolání), neshledal důvodnou. Žalobce považoval posouzení této otázky žalovaným za nesprávné. Každý skutkový závěr správního orgánu musí být podložen důkazem. Pokud stavební úřad tvrdil, že pracoviště povrchových úprav ve stavbě není provozuschopné z důvodu požáru, měl tento závěr opřít o důkaz, což však neučinil. Ze skutečnosti, že několik roků před vydáním dodatečného stavebního povolení došlo k požáru v prostoru lakovny ve stavbě, nelze učinit závěr, že ke dni, kdy žalobce činil svůj důkazní návrh, není pracoviště povrchových úprav provozuschopné. Již samotná skutečnost, že v nepovolené stavbě, o jejíž dodatečné povolení je vedeno stavební řízení, dojde k požáru v prostoru lakovny, tedy v prostoru, který je předmětem povoloovacího řízení, by měla vést stavební úřad k obezřetnosti při činění skutkových závěrů o provozu schopnosti tohoto pracoviště. Závěr, že v těchto prostorách nelze provádět výrobní činnost - lakování, měl činit až po provedení místního šetření ve stavbě. Z této skutečnosti lze totiž důvodně činit závěr, že přinejmenším před požárem, probíhala ve stavbě, v té době nepovolené, výrobní činnost - lakování, a nelze proto vyloučit, že tato činnost mohla být po požáru obnovena. Tato skutečnost navíc měla být pro stavební úřad důvodem i pro provedení místního šetření na nemovitostech žalobce, který na nich opakovaně a soustavně registruje zápach, který je typický pro lakování za použití rozpouštědlových nátěrových hmot a který se zde začal vyskytovat až poté, co byla (bez stavebního povolení postavena stavba).
13. Účastnický výslech je důkaz, který je rovnocenný ostatním důkazům. Pokud stavební úřad odmítl provedení tohoto důkazu, neboť se domníval, že by výpověď žalobce jako účastníka nemohla prokázat skutečnost, kterou chtěl žalobce prokazovat, je tento postup nesprávný. Stavební úřad nemůže předem předjímat, jaké rozhodné skutečnosti může účastník řízení sdělit, a předjímat, že účastnickým výslechem nezjistí žádné rozhodné skutečnosti. Účastník řízení je oprávněn činit i písemná podání a uvádět v nich rozhodné

skutečnosti, což žalobce v průběhu řízení i činil, avšak písemné skutkové tvrzení není důkazem, na rozdíl od účastnické výpovědi.

14. Svoji účastnickou výpověď považuje žalobce za významný důkaz, kterým mohl prokázat, jak činnost ve stavbě, v době kdy byla (a je) prováděna, ovlivňovala a ovlivňuje životní prostředí a ovzduší na žalobcových nemovitostech v obytné zóně obce x. Žalobcova účastnická výpověď proto mohla být důležitým zdrojem informací pro rozhodnutí ve věci samé i za stavu, kdy by byl správný předpoklad stavebního úřadu, že pracoviště povrchových úprav není v době, kdy žalobce učinil svůj důkazní návrh, provozuschopné.
15. Další procesní vadou, kterou žalovaný v rámci odvolacího řízení nenapravit, je postup stavebního úřadu stran žádosti žalobce o vyrozumění, zda vyhoví žalobcovým důkazním návrhům. Stavební úřad v dodatečném stavebním povolení na straně 11 uvedl, že žalobce žádal o poskytnutí informace, jak stavební úřad ve věci rozhodne, což je postup, který nemá oporu v zákoně. Žalobce však o nic takového nežádal. Žalobce žádal pouze o informaci týkající se jeho důkazního návrhu, nikoli o sdělení výsledku rozhodnutí ve věci samé. Žalobce je přesvědčen, že jeho žádost o sdělení, jak bude rozhodnuto o jeho důkazním návrhu, je legitimní a vychází ze zásady součinnosti účastníka řízení a správního orgánu. Žalobce takto nepostupoval proto, že by si nějaké důkazní návrhy „schoval na později“, jak ve vztahu k němu konstruuje žalovaný, ale proto, že v době, kdy důkazní návrh činil, byl přesvědčen, že navrhl všechny důkazy k prokázání svých tvrzení, avšak v případě že by stavební úřad navržené důkazy odmítl provést, hledal by žalobce nové, další důkazy, kterými by mohl prokázat svá skutková tvrzení o negativním ovlivnění životního prostředí v místě svých nemovitostí.
16. Procesní postup s dotazem na akceptaci důkazních návrhů považuje žalobce naopak za vhodný, neboť předchází tomu, aby jako účastník správního řízení „zahltl“ správní orgán důkazními návrhy, a to nejen těmi, které považuje za dostatečné k prokázání svých tvrzení, ale i těmi, které by činil z opatrnosti pro případ, že by některý z návrhů, o kterých je účastník řízení přesvědčen, že jsou dostatečné, správní orgán odmítl provést. Žalovaný výše uvedenou odvolací námitku neshledal důvodnou.
17. Ke zkopírování nesouvisejícího textu jiného rozhodnutí se vyjádřil tak, jak již žalobce uvedl shora. K ostatním argumentům žalovaný uvedl, že účastnický výsledek se neřadí mezi obvyklé důkazní prostředky ve stavebních řízeních, k přístupu stavebního úřadu k žádosti o sdělení, jak rozhodne o důkazním návrhu žalobce, sdělil, že žalobce měl dostatek prostoru v průběhu řízení, aby předložil relevantní důkazy k prokázání svých tvrzení. Žalobce považuje posouzení této odvolací námitky za nesprávné, neboť má za to, že jej žalovaný zkrátil na právu na spravedlivý proces. Tato vada způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Nevypořádání se s důkazem - znaleckým posudkem znalce Ing. H.

18. Žalobce dále namítal, že žalovaný potvrdil správnost dodatečného stavebního povolení, ačkoli se stavební úřad dostatečně nevypořádal se závěry znalce Ing. F. H. k otázkám ovlivnění ovzduší činností ve stavbě. Žalobce jím prokazoval, že emise z činnosti ve stavbě ovlivní ovzduší v místě, kde se nacházejí žalobcovy nemovitosti, včetně těch k bydlení.
19. Žalobce pro účely dokazování ve stavebním řízení zadal znalci z oboru čistoty ovzduší Ing. H. vypracování znaleckého posudku. Znalec opatřil posudek i s doložkou podle ustanovení § 127a občanského soudního řádu. Žalobce byl přesvědčen, že tento důkaz je

rovnocenným důkazem s ostatními, které byly opatřeny ve stavebním řízení, a důkazní hodnotu posudku nemůže snižovat ani skutečnost, že jej opatřil žalobce, ani to, že znalec vycházel z podkladů, které měl k dispozici od žalobce. Podklady byly ve stavu, v jakém tyto podklady mohl mít žalobce ze spisu z doby, kdy vypracování znaleckého posudku zadával.

20. Znalec v posudku dospěl k závěrům o ovlivnění ovzduší činností prováděnou ve stavbě (zejména bod 3.1 posudku). Závěry mají dle žalobce platnost bez ohledu na skutečnost, že po vypracování posudku změnil stavebník částečně projektovou dokumentaci a změnil projektovaný poměr druhu barev, které mají být ve stavbě užívány (rozpouštědlové a vodou ředitelné). Znalec se v posudku vyjádřil i ke škodlivosti vodou ředitelných barev.
21. Stavební úřad při hodnocení tohoto důkazu postupoval nesprávně. Stavební úřad z odpovědi znalce na položené otázky dedukuje svojí úvahou, jaké skutečnosti měl znalec na mysli (strana 8 poslední věta dodatečného stavebního povolení), konkrétně o jakém místě ovlivnění ovzduší činností ve stavbě znalec údajně pojednává. Byť správnost této dedukce stavebního úřadu z posudku nevyplývá, uvádí, že ze znaleckého posudku vyplývá, že při vzdálenosti bydlení v rodinných domech od lakovny a provozem na komunikaci, která leží mezi lakovnou a bydlením, je zásah emisí do bydlení nemožný. Takový závěr ze znaleckého posudku nevyplývá, neboť z grafických příloh posudku je seznatelné, jaké území bude podle znalce zasaženo emisemi z činnosti ve stavbě. Tímto územím je i obytná zóna, ve které bydlí žalobce. Stavební úřad posuzoval správnost jednotlivých, dílčích úvah a závěrů znalce, přestože jde o otázku odbornou, která nepřísluší stavebnímu úřadu jako správnímu orgánu hodnotit. Žalobce netvrdil, že znalecký posudek (jakýkoliv) je obecně hodnotnější a správnější než jiné důkazy, případně že nemůže obsahovat chyby. Případné skutkové závěry odchylné od závěrů znalce lze však činit na základě výsledku dokazování, zejména porovnáním závěrů znalce s jinými důkazy, nikoli tím, že správní orgán kriticky, odborně rozebírá argumentaci znalce. Takový způsob hodnocení důkazů je nesprávný.
22. Žalobce tuto vadu hodnocení jím předloženého důkazu namítl v odvolání (odvolací námitka číslo 2.6). Žalovaný však v postupu stavebního úřadu neshledal vadu a naopak ještě sám ponížil důkazní hodnotu posudku argumentem, že daný důkaz je pouze důkazem listinou, nikoliv znaleckým posudkem, protože nebyl vypracován znalcem, kterého ustanovil správní orgán. Žalobce považoval tuto argumentaci za nesprávnou. Znalecký posudek je posudkem tehdy, když jej vypracuje znalec v příslušném oboru a má stanovené obsahové náležitosti, nikoli proto, že znalce, který posudek podává, ustanovil správní orgán. V daném případě obsahuje posudek znalce Ing. F. H. i doložku podle § 127a občanského soudního řádu, a z pohledu civilního řízení je tak považován za stejný posudek, jako by jej zadal vypracovat soud.
23. Jestliže může být tento posudek posudkem v občanském soudním řízení, není důvod, proč by nemohl mít stejnou vlastnost v řízení správním (stavebním). Žalobce prokazoval předmětným posudkem svá skutková tvrzení, že činností ve stavbě dojde k ovlivnění ovzduší, a to i v místě zástavby rodinných domů, kde žalobce bydlí.
24. Z posudku vyplývají skutečnosti o nepříznivém ovlivnění ovzduší a škodlivosti i za stavu, že jsou na lakování použity nejen rozpouštědlové barvy, ale i barvy vodou ředitelné. Tyto závěry jsou použitelné bez ohledu na změnu v projektované technologii stavby či změnu poměru jednotlivých typů barev. Stavební úřad se měl s tímto posudkem řádně vypořádat, což neučinil. Pokud stavební úřad považoval závěry posudku za nesprávné,

měl tento svůj názor odůvodnit odkazem na jiný důkaz, který je výsledkem procesu odborného posuzování. Tím, že stavební úřad takto nepostupoval, zkrátil žalobce na právu účastnit se správního řízení a navrhopvat v něm důkazy. Nesprávným odůvodněním neakceptace znaleckého posudku je dodatečné stavební povolení nepřezkoumatelné. Stejným způsobem zkrátil žalobce na jeho procesních právech žalovaný, když přes tuto namítanou vadu "práce" stavebního úřadu s posudkem potvrdil dodatečné stavební povolení. Navíc nedůvodně nepřiznal znaleckému posudku vlastnost znaleckého posudku, ale považoval jej jenom za důkaz listinou.

Činění skutkových závěrů bez důkazů nebo z listin neobsažených ve spisu

25. Žalobce namítal, že stavební úřad opírá své skutkové závěry o důkazy, které nejsou obsaženy ve spisu. Žalobce tudíž neměl možnost se s nimi seznámit a vyjádřit se k nim. Žalovaný sám při rozhodování o této odvolací námítce, obsažené v bodu 2.5 odvolání, staví své rozhodnutí na skutkových závěrech, ke kterým nebylo provedeno dokazování.
26. Žalobce ve stavebním řízení opakovaně namítal, že činností ve stavbě dojde k ovlivnění ovzduší. Stavební úřad tuto námítku posuzoval zejména v bodu 7a) dodatečného stavebního povolení a jako nedůvodnou ji zamítl. Při tom vycházel mimo jiné z podkladů, které jsou obsaženy v jím vedeném správním spisu spisové značky stav. 12/025. Žalobce neměl možnost seznámit se s tímto spisem nebo listinami, na které stavební úřad odkazuje. Tento postup stavebního úřadu je vážnou procesní vadou, která způsobuje nezákonnost dodatečného stavebního povolení, neboť účastník správního řízení má mít možnost seznámit se se všemi podklady pro rozhodnutí ve věci samé. Přitom seznámení se skutečnostmi, u kterých osob prováděl stavební úřad šetření k ověření, zda tyto osoby registrují zápach charakteristický pro užívání rozpouštědlových barev, považuje žalobce za důležité. Z něho lze například seznat, zda se tyto osoby vyjadřovaly k tomu, v jakou denní dobu jsou ve svých nemovitostech, zda jde o dobu, která je obdobná provozní době kovovýroby v budově, ve které se nachází stavba. Dále zda jde o osoby, které v pracovní dny odjíždí z místa bydliště za prací mimo x a vyjadřovaly se tak ke stavu, jaký vnímaly ve večerních hodinách nebo ve dnech pracovního klidu, apod. Případně, zda jde o osoby, které jsou zaměstnané ve společnosti HAKON STEEL s. r. o. nebo mají vztah k této společnosti.
27. Žalovaný existenci výše popsaného stavu připustil (strana 23 druhý odstavec napadeného rozhodnutí), avšak neshledal v tomto stavu vadu rozhodnutí, neboť ve stavbě prý nelze z objektivních příčin provozovat činnost, při které zápach vzniká.
28. Žalobce považoval tento právní názor žalovaného za nesprávný. Pokud správní orgán činí skutkový závěr na základě určité listiny, musí být tato listina obsažena ve správním spisu. Na tuto povinnost nemají vliv žádné objektivní skutečnosti týkající se předmětu řízení, tedy v daném případě skutečnost, zda ve stavbě je či není možné lakovat.
29. Za objektivní důvod, kterým žalovaný odůvodnil přípustnost popsaného vadného procesního postupu stavebního úřadu, považoval žalovaný poškození pracoviště povrchových úprav požárem, ke kterému došlo dne 11. 4. 2013. Spis však neobsahuje žádný důkaz o tom, že stavební úřad ověřil existenci stavu, který na jiném místě dodatečného stavebního povolení tvrdil (viz argumentace shora) a který převzal žalovaný do napadeného rozhodnutí při odůvodňování zamítnutí odvolací námítky žalobce pod pořadovým číslem 2.5.
30. Jediné a poslední místní šetření ve stavbě provedl stavební úřad dne 16. 3. 2012. Bez toho,

že by stavební úřad nebo žalovaný provedli místní šetření, nemohou činit závěr, že pracoviště povrchových úprav je i po čtyřech letech od požáru poškozené a nebyla provedena jeho oprava. Skutečnost, že do doby vydání dodatečného stavebního povolení by případné stavební práce na stavbě byly v rozporu se stavebním zákonem, je bezpředmětná, neboť celá stavba byla stavebníkem postavena bez stavebního povolení a takto po dobu několika roků provozována. Nelze tudíž bez dalšího vyloučit, že stavba mohla být po požáru opravena.

31. Rovněž argumentace žalovaného o tom, že pokud žalobce na svých nemovitostech cítil zápach typický pro rozpouštědlové barvy, nemohl tento zápach pocházet ze stavby, ale z jiných prostor budovy, ve které je umístěna stavba. To není řádným vypořádáním se s odvolací námitkou žalobce.
32. Stavba je dílčí součástí budovy, kterou lze označit za výrobní halu. Jestliže zápach z činnosti prováděné na jakémkoliv místě ve výrobní hale dosáhne až k žalobcovým nemovitostem v obytné zóně, svědčí tato skutečnost o pravdivosti skutkového tvrzení žalobce o obtěžování zápachem z činnosti prováděné ve stavbě a o důvodnosti jeho námítky, kterou stavební úřad nedůvodně zamítl. Současně staví do logického rozporu argumenty žalovaného i stavebního úřadu, že činností ve stavbě nemohou vzniknout emise, které by nepříznivě ovlivnily ovzduší na pozemcích žalobce v obytné zóně.

Potvrzení nepřezkoumatelného rozhodnutí stavebního úřadu

33. Žalobce namítal, že žalovaný potvrdil dodatečné povolení stavby, které je nepřezkoumatelné pro nedostatečné odůvodnění. Přestože text odůvodnění dodatečného stavebního povolení je obsáhlý, neodůvodňuje dostatečně závěry, ke kterým stavební úřad dospěl.
34. Za nedostatečné odůvodnění v dodatečném stavebním povolení považoval žalobce vkopírování textů z rozhodnutí žalovaného v jiné věci do textu dodatečného stavebního povolení.
35. Stavební úřad v rámci odůvodnění zamítnutí žalobcovy námítky, kterou označil pořadovým číslem 1., v níž žalobce namítal rozpor záměru stavby s územně plánovací dokumentací, přetrvávající zápach z lakovny a prokázané šíření zápachu rozptylovou studií, věnoval celou stranu textu popisu otázky dopravní obslužnosti daného území (viz str. 6 napadeného rozhodnutí), tedy záležitosti, která nebyla předmětem dané námítky. Stavební úřad zkopíroval tento text z odůvodnění rozhodnutí žalovaného ve věci předchozího stavebního řízení týkajícího se části stavby.
36. Žalovaný v užití kopírování textu ze svého jiného rozhodnutí do dodatečného stavebního povolení neshledal vadu a tento postup odůvodnil tím, že je obvyklou praxí, že prvoinstanční správní orgán využije při svém rozhodování právní názor z rozhodnutí nadřízeného orgánu vydaného v souvisejícím řízení (str. 16 druhý odstavec napadeného rozhodnutí). Žalobce však nenamítal využití právního názoru jiného orgánu, ale okopírování zcela nesouvisejícího textu. Stejným způsobem odůvodnil stavební úřad zamítnutí důkazního návrhu žalobce, který učinil v podání ze dne 18. 4. 2017, kdy část odůvodnění představuje argumentaci o nepřipustnosti provádění důkazů v odvolacím řízení (str. 11 poslední odstavec a str. 12 dodatečného stavebního povolení), ačkoliv žalobce vznesl důkazní návrh v řízení před správním orgánem prvního stupně. Převážná část odůvodnění zamítnutí důkazního návrhu se tak nevztahovala na danou fázi řízení. Přesto žalovaný tuto zjevnou vadu dodatečného stavebního povolení pominul opět

argumentem, že si správní orgány vypomáhají právními názory nadřízených orgánů nebo soudu, že jde o obvyklou praxi.

37. Námitka označená v dodatečném stavebním povolení pořadovým číslem 1. obsahovala mimo jiné i odkaz na rozptylovou studii, která prokazuje šíření emisí z činnosti ve stavbě i na pozemek žalobce v obytné části obce. Stavební úřad se s ní však nijak nevypořádal. Stavební úřad odkázal na šetření orgánu označeného jako „Česká inspekce“, tedy označení zcela nesrozumitelného, a v otázce posouzení šíření zápachu na „... různá jiná jednání, která stavební úřad vedl v obci x nebo přímo v okolí firmy Hakon ...“, z nichž učinil závěr, že ze stavby nedochází k šíření zápachu. Pokud stavební úřad ve správním rozhodnutí odkazoval na „různá jednání, která vedl“, měl uvést zcela konkrétní jednání, při kterých posuzoval možnost ovlivnění ovzduší zápachem typickým pro lakování rozpouštědlovými barvami, neboť jinak nejsou jeho závěry přezkoumatelné.
38. Stavební úřad v rámci zamítnutí námítky číslo 1. citoval závěr zjišťovacího řízení k posouzení vlivu stavby na životní prostředí, a to, že záměr nemá významný vliv, avšak nijak se nevypořádal se skutečností, že určitý vliv mít záměr bude. Správní orgán je povinen se v odůvodnění správního rozhodnutí vypořádat se všemi skutečnostmi, které jsou pro rozhodnutí ve věci významné a se všemi relevantními námitkami a argumenty, které účastník řízení činí. Takto však stavební úřad ve vztahu odůvodnění zamítnutí námítky číslo 1. nepostupoval. Žalovaný, na místo toho, aby nedostatečně odůvodněné dodatečné stavební povolení zrušil, je potvrdil jako správné. Nedostatečné odůvodnění stavebního úřadu, které žalobce v odvolání namítal jako odvolací důvod označený číslem 2.2, se pokoušel zhojit tím, že sám otázku souladu stavby s územním plánem odůvodňoval (strana 18 napadeného rozhodnutí). To považoval žalobce za vadu napadeného rozhodnutí, neboť nedostatečně odůvodněné rozhodnutí nelze v odvolacím řízení zhojit.

Nesprávné posouzení dopadu činnosti ve stavbě na žalobcovo životní prostředí

39. Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí jej krátí na právu na ochranu jeho osobnostních práv, konkrétně na právu na ochranu zdraví před nepříznivými účinky výrobní činnosti provozované v dodatečně povolované stavbě. Žalovaný potvrdil správnost dodatečného stavebního povolení, přestože stavební úřad nedostatečně zjistil skutkový stav v otázce množství nátěrových hmot, které mají být ve stavbě užívány, k posouzení, zda projektovaná kapacita lakovny je dostatečně dimenzovaná na množství výrobků, které jsou v budově kovovýroby vyráběny.
40. Žalobce v průběhu řízení opakovaně namítal, že činnost provozovaná ve stavbě negativně ovlivňuje ovzduší na jeho nemovitostech, a to do té míry, že množství emisí může ovlivnit i jeho zdraví. Pro posouzení míry ovlivnění ovzduší je nezbytné určení množství barev, které má být při provozu lakovny ve stavbě použito. Stavební úřad vycházel z údajů, které byly uvedeny v projektové dokumentaci, které se v průběhu stavebního řízení měnily. Žalobce k těmto údajům namítal, že z projektové dokumentace nevyplývá, na základě jakých skutečností dospěl její zpracovatel k výsledkům v ní uvedeným, protože dokumentace neobsahuje žádné výpočty předpokládané výměry ploch, které mají být ošetřovány lakováním ve stavbě. Nelze proto objektivně ověřit, zda údaje uvedené v projektové dokumentaci odpovídají reálnému stavu, jaké množství ošetřovaných ploch bude pracoviště povrchových úprav ve stavbě způsobit zpracovat, od čehož se odvíjí předpokládané množství použitých nátěrových hmot a s tím spojené

množství emisí z výrobní činnosti ve stavbě.

41. Stavební úřad tuto žalobcovu námitku zamítl s odůvodněním, že nemá důvod pochybovat o údajích uvedených v projektové dokumentaci. Žalobce nesprávnost tohoto postupu napadal v odvolání (námitka 2.7). Stanovení přibližné plochy výrobků, která má být lakováním ve stavbě ošetřena za určité časové období, je důležitou hodnotou pro posouzení míry ovlivnění ovzduší emisemi z výrobní činnosti. Pokud by šlo o stavbu, která se bude teprve stavět, lze přisvědčit postupu stavebního úřadu, který vycházel jen z údajů obsažených v projektové dokumentaci, neboť není jak ověřit správnost vyprojektovaných údajů a zda jsou tyto údaje dostatečně dimenzovány pro předpokládaný objem výroby. V daném případě je však stavba již postavena. Podle zápachu, který se z ní v minulosti šířil a šíří i v současné době, probíhá ve stavbě výrobní činnost. Výpočtem tak lze zjistit, například podle průměrného počtu výrobků zpracovaných v části budovy se stavbou, ve které probíhá kovovýroba, jakou plochu k ošetření lakováním lze podle tohoto počtu a technických parametrů výrobků předpokládat.
42. Toto ověření předpokládané plochy lakování má význam pro posouzení souladu záměru stavby obsaženého v projektu s veřejným zájmem, zejména k posouzení, zda ze strany stavebníka nedošlo záměrně ke stanovení takového množství ošetřovaných ploch lakováním, které je spojeno se spotřebou barev, která umožňuje podřadit stavbu pod nevyjmenovaný zdroj znečištění ovzduší, a vyhnout se tak plnění přísnějších požadavků na ochranu ovzduší.
43. Posouzení správnosti údajů o projektované kapacitě lakovny, resp. toho, zda je pracoviště povrchových úprav ve stavbě dostatečně dimenzováno pro činnost, která zde má probíhat, je skutečností, která se výrazně dotýká práv žalobce, který je emisemi z činnosti ve stavbě zasahován na svých pozemcích. Žalobce byl přesvědčen, že pokud jde skutečnost důležitou pro rozhodnutí ve věci samé ověřit exaktním výpočtem, měl by stavební úřad v rámci stavebního řízení požadovat po stavebníkovi takový výpočet předložit a nespokojit se s nepodloženým a neověřitelným odhadem, který zpracovatel projektové dokumentace bez bližšího zdůvodnění uvedl ve své dokumentaci.
44. Nedostatečně zjištěný skutkový stav v této věci poškodil žalobce na jeho právu na ochranu zdraví před škodlivými účinky emisí z výrobní činnosti, protože neumožňuje ověřit správnost postupů a opatření k omezení vlivů těchto emisí vyprojektovaných pro stavbu. Stavební úřad tuto námitku žalobce zamítl.
45. Ani žalovaný tuto vadu v napadeném rozhodnutí nenapravit. Žalovaný sice podrobně argumentuje změnou typu barev, jaké mají být používány, změnou jejího množství, vlivem těchto změn na množství emisí z výrobní činnosti apod., avšak pomíjí podstatnou skutečnost, že v dané věci jde jen o teoretické modely, které nemají oporu v objektivně zjištěné skutečnosti, zda vyprojektované provedení stavby včetně jejího technologického zařízení je odpovídající svojí vyprojektovanou kapacitou skutečnému množství výrobků, resp. velikosti plochy ošetřované lakováním. Bez takového ověření není možné správně posoudit soulad stavby s veřejným zájmem, ale také míru, do jaké ovlivní činnost ve stavbě ovzduší v jejím okolí. Tuto vadu nemůže zhojit ani uložení povinnosti vést zkušební provoz, neboť ten může být prováděn pouze v omezené kapacitě, aby emisní zatížení z činnosti po dobu zkušebního provozu nepřekročilo stanovené limity.
46. Potvrzením dodatečného stavebního povolení v části, ve které stavební úřad zamítl

námítku žalobce pod pořadovými čísly 7f) a 7g), postihl žalovaný dodatečné stavební povolení i napadené rozhodnutí vadou, která činí napadené rozhodnutí nezákonným.

Potvrzení nesrozumitelného rozhodnutí stavebního úřadu

47. Žalobce dále namítl, že žalovaný potvrdil dodatečné povolení stavby, které je nesrozumitelné pro užití zkratk dotčených orgánů státní správy, které stavební úřad ve svém rozhodnutí před jejich použitím nevysvětlil. Jedná se o zkratky „KHS PK Plzeň” a „HZS PK Plzeň”. Tyto zkratky jsou uvedeny v podmínkách pro dokončení stavby, v odůvodnění rozhodnutí o námitkách (strana 7 a 11), a nesrozumitelný název orgánu označeného jako “Česká inspekce” (strana 7).
48. Žalovaný tyto námitky nepovažoval za důvodné, k čemuž uvedl, že jde o ustálené, všeobecně známé zkratky dotčených orgánů užívané v praxi více než 20 let a jejich užití nemá vliv na věcnou správnost rozhodnutí stavebního úřadu. Stavební úřad takto označoval dotčené orgány státní správy i v přechozích rozhodnutích a účastníkem řízení nebylo toto označení napadáno (strana 16 a 17 napadeného rozhodnutí). K nejasnému pojmu „Česká inspekce” uvedl žalovaný, že jde o označení České inspekce životního prostředí a že tato nepřesnost nemá vliv na věcnou správnost rozhodnutí (strana 20 první odstavec napadeného rozhodnutí).
49. Žalobce považoval posouzení těchto námitek žalovaným za nesprávné. Byť lze souhlasit s názorem, že pouhé označení dotčené orgánu státní správy způsobem, který nemusí být srozumitelný, nemůže mít vliv na věcnou správnost rozhodnutí, pokud tato správnost závisí na výsledku stanovisek dotčených orgánů státní správy, nelze pominout právo adresáta správního rozhodnutí na jeho srozumitelnost a přezkoumatelnost. Přestože lze ze zkratk vydedukovat, jaké orgány zřejmě stavební úřad zkratkami zamýšlel, musí správní rozhodnutí obsahovat pojmy a označení zcela určité a přesné tak, aby z textu rozhodnutí byl jejich význam bez jakýchkoli pochybností seznatelný. Adresát správního rozhodnutí má právo na to, aby rozhodnutí, který se rozhoduje o jeho právech, bylo srozumitelné bez toho, že by musel dedukovat význam použitých výrazů či zkratk. Jen tak lze správní rozhodnutí přezkoumat, ale i ověřovat plnění v něm uložených povinností.
50. Stavební úřad v napadeném rozhodnutí kombinuje pro označení dotčených orgánů státní správy jak zkratky, tak jejich celé názvy (Krajská hygienická stanice Plzeňského kraje se sídlem v Plzni - str. 2, 12 dodatečného stavebního povolení, Hasičský záchranný sbor Plzeňského kraje - str. 7, 12 dodatečného stavebního povolení), někdy i názvy neexistující (Krajská hygienická služba - str. 9 první odstavec dodatečného stavebního povolení).
51. Skutečnost, zda v předchozích rozhodnutích žalobce napadal užití zkratk či nikoli, je pro posouzení správnosti jejich užití v textu dodatečného stavebního povolení zcela bez významu. Přestože použité zkratky se týkají té části dodatečného stavebního povolení, ve které stavební úřad stanoví podmínky pro dokončení stavby stavebníkovi, tj. části, ve které jsou stanoveny povinnosti jinému subjektu, než žalobci, dotýká se tato vada stejně práv žalobce, neboť nesrozumitelností rozhodnutí mu je ztěžována možnost ověření, zda je stavba povolována v souladu s obecně závaznými právními předpisy či nikoli. Žalovaný tak nesprávně rozhodl o odvolací námitce žalobce označené v jeho odvolání pořadovým číslem 1.1.
52. Žalobce v neposlední řadě namítl, že žalovaný potvrdil dodatečné povolení stavby, které je nesrozumitelné pro rozdílnost stanovení doby zkušebního provozu v podmínkách pro

její dokončení. Stavební úřad zde stanovil lhůty dvě - v bodu 3. první odrážce v délce nejméně 3 měsíců, ve třetí odrážce téhož bodu v délce 4 měsíců. Žalobce je přesvědčen, že stanovení délky zkušebního provozu dvěma časovými údaji, které se od sebe liší, je nesprávné a může vést ke dvojímu výkladu délky zkušebního provozu. To je stav, který je v rozporu s oprávněným zájmem žalobce na tom, aby před povolením užívání stavby, před kolaudací, bylo u stavby náležitě ověřeno, jaký má vliv na životní prostředí. Žalobce považoval tuto skutečnost za významnou proto, že má osobní zkušenosti s šířením zápachu ze stavby před vydáním dodatečného stavebního povolení, a proto je přesvědčen, že má právo na správnost rozhodnutí o délce zkušebního provozu.

53. Žalovaný tuto odvolací námitku zamítl s tím, že rozdílné doby zkušebního provozu nejsou zmatečné, neboť faktický zkušební provoz bude delší než tři měsíce, když bude určitou dobu trvat, než Krajská hygienická stanice vydá závazné stanovisko po předložení výsledků měření chemických faktorů na pracovišti povrchových úprav v rámci zkušebního provozu. Žalobce považoval toto posouzení otázky délky zkušební doby žalovaným za nesprávné, neboť jak žalobce argumentoval výše, má každý účastník správního řízení nárok na to, aby rozhodnutí, kterého je adresátem, bylo srozumitelné a nestanovilo práva a povinnosti účastníků řízení způsobem, který umožňuje více výkladů o plnění stanovených povinností.
54. Žalovaný nesprávně rozhodl o odvolací námitce žalobce označené v jeho odvolání pořadovým číslem 1.2. Nesrozumitelnost správního rozhodnutí činí dodatečné stavební povolení nepřezkoumatelným.

[III] Vyjádření žalovaného k žalobě

55. Žalovaný se k žalobě vyjádřil v podání ze dne 21. 2. 2018, v němž stručně shrnul žalobní námitky a uvedl k nim následující.
56. Stran námitky neprovedení důkazů navrhovaných žalobcem (místní šetření, výslech žalobce) žalovaný uvedl, že tyto námitky byly uvedeny již v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí a stanovisko žalovaného je tedy zřejmé z napadeného rozhodnutí. Žalovaný se s námitkou neprovedení důkazních návrhů dostatečně vypořádal a na napadené rozhodnutí odkázal. Žalovaný upozornil, že dle § 52 správního řádu není správní orgán návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Stavební úřad řádně odůvodnil, proč neprovedl žalobcem navržené důkazy. Řízení o dodatečném povolení stavby se vede již několik let, žalobce byl v průběhu řízení poučován o zásadě koncentrace a o tom, do kdy může uplatňovat v řízení své námitky. Vzhledem k těmto skutečnostem je žalobcův požadavek na účastnickou výpověď zcela neopodstatněný. Pokud chtěl žalobce stavebnímu úřadu něco sdělit, měl tak učinit a nečekat na to, až se ho stavební úřad bude sám na něco ptát. Ve správním řízení byly prováděny důkazy, aby byl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou pochybnosti, který je rozhodný pro projednávanou věc.
57. Žalobcova tvrzení o nepříznivém životním prostředí z důvodu lakování nejsou na místě, protože jak je v napadeném rozhodnutí několikrát uvedeno, lakovna není zprovozněna, což vychází také z toho, že stavba byla postižena požárem, o kterém žalobce ví a dokonce ho zmiňuje i ve svém odvolání. Pokud tedy žalobce tvrdí, že je postižen nepříznivým životním prostředím, pak je zřejmé, že původcem toho nemůže být dodatečně povolovaná stavba, když v ní žádný lakovací proces neprobíhá.

58. Ostatně, ani žalobce netvrdí, že by ve stavbě lakování probíhalo, respektive tvrdí to pouze o době před požárem v roce 2013. Každému logicky uvažujícímu člověku musí být jasné, že ve stavbě stížená požárem, která nemohla být obnovena, protože nebyla stavebním úřadem povolena, nelze provozovat lakýrnické práce na profesionální úrovni.
59. V napadeném rozhodnutí je také dostatečně odůvodněno, proč není správní orgán povinen informovat účastníky řízení o tom, zda provede či neprovede jimi navržené důkazy. Pokud by správní orgány takto postupovaly, vedlo by to k nekonečnému kolu neustálého dopisování mezi správním orgánem a účastníkem řízení, který by neustále požadoval provedení nových a nových důkazů, dokud by správní orgán „neudolal“. Takový postup by byl zcela v rozporu se základními zásadami správního řízení, a to se zásadou hospodárnosti a ekonomie řízení. Účastník řízení má předložit nebo označit všechny důkazy tak, aby mohl prokázat svá tvrzení. To, jak správní orgán s takovými návrhy naložil, se pak účastník řízení dozví z rozhodnutí ve věci, jak vyplývá z ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. K žádnému dřívějšímu sdělování, jak správní orgán naloží s jednotlivými návrhy, není správní orgán povinen poskytovat. Celou námitku ohledně nesprávného a nedostatečného dokazování tak žalovaný považoval za nedůvodnou.
60. Další žalobní námitka se týká nevypořádání se s důkazem - znaleckým posudkem znalce Ing. H. I tato námitka byla uplatněna již v odvolání a žalovaný se s ní vypořádal v napadeném rozhodnutí. Není pravdou, že by se žalovaný nebo stavební úřad nevypořádal s důkazem - znaleckým posudkem -, který předložil žalobce. Žalovaný obsah znaleckého posudku velmi podrobně rozebírá např. na str. 24 a násl. napadeného rozhodnutí.
61. K dalším námitkám ohledně znaleckého posudku žalovaný uvedl, že nebylo zpochybněno, že by se nejednalo o znalecký posudek, ale bylo zpochybněno to, že by se jednalo o důkaz znaleckým posudkem ve smyslu § 56 správního řádu - ten totiž hovoří v takovém případě zcela jasně, že znalece by v takovém případě musel ustanovit sám správní orgán. Samozřejmě není vyloučeno, aby účastníci předložili znalecký posudek zpracovaný na základě jejich objednávky, ale v takovém případě se pak nebude jednat o důkaz znaleckým posudkem ve smyslu § 56 správního řádu, ale správní orgány k němu budou přistupovat jako k jakémukoliv jinému důkazu, který účastník řízení předloží, tj. bude následovat postup volného hodnocení důkazů ve smyslu § 50 odst. 4 a § 52 správního řádu. Takto tedy žalovaný postupoval a uvedl to i v napadeném rozhodnutí. Takovýto postup vyplývá i z odborné komentářové literatury (viz Vedral J., Správní řád - komentář, 2. vydání, RNDr. Ivana Hexnerová - BOVA POLYGON, Praha, str. 547). Ani tato námitka tudíž není dle žalovaného důvodná.
62. Další žalobní námitka - činění skutkových závěrů bez důkazů nebo z listin neobsažených ve spisu - je rovněž vypořádána v napadeném rozhodnutí. Totéž platí i pro další žalobní námitky - potvrzení nepřezkoumatelnosti rozhodnutí stavebního úřadu, nesprávné posouzení dopadu činnosti ve stavbě na žalobcovo životní prostředí a potvrzení nesrozumitelnosti rozhodnutí stavebního úřadu. Žalovaný tedy v podrobnostech odkázal na napadené rozhodnutí.
63. Žalovaný trval na správnosti svého postupu i napadeného rozhodnutí a navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

[IV] Posouzení věci soudem

64. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
65. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
66. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
67. Při jednání před soudem dne 4. 9. 2019 zástupce žalobce i žalovaný setrvali na svrchu rekapitulované argumentaci. Žaloba nebyla shledána důvodnou, když o žalobních námitkách soud uvážil následovně.
68. Prvoinstančním rozhodnutím bylo k žádosti stavebníka podle § 129 odst. 2 a 3 a § 115 stavebního zákona ve spojení s § 148 odst. 2 správního řádu vydáno dodatečné povolení stavby, na stavbu: Přístavba haly pro kovovýrobu, 1 část – pracoviště povrchových úprav na pozemcích parc. č. x, x v k. ú. x; byl stanoven obsah stavby a podmínky (1-7) pro dokončení stavby; dále byl vydán výrok o námitkách (1-8) účastníků řízení (výrok II.).
69. Primárně je třeba vymezit rámec, v němž se žalobce jakožto účastník řízení mohl pohybovat.
70. Podle § 129 odst. 3 stavebního zákona (ve znění účinném ke dni podání žádosti) platilo: *U stavby prováděné či provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním, stavební úřad zahájí řízení o jejím odstranění. Pokud půjde o stavbu uvedenou v odstavci 2, stavebník nebo vlastník požádá o její dodatečné povolení a předloží podklady ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti; v tomto řízení postupuje podle § 111 až 115. Bude-li stavba dodatečně povolena, řízení o odstranění stavby zastaví.*
71. Z podstaty věci a především z dikce § 114 odst. 1 stavebního zákona je pak zřejmé, že žalobce, jakožto účastník řízení, mohl uplatnit námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě. Úměrně tomu je tu pak povinnost stavebního úřadu se s takto uplatněnými námitkami, pokud jsou uplatněny včas a pokud obsahově vyhovují § 114 stavebního zákona, náležitým způsobem vypořádat.
72. Stran námitek týkajících se neprovedení žalobcova účastnického výsledku a neprovedení místního šetření soud konstatuje následující.
73. Správní řád jakožto procesní předpis upravující i postup správních (stavebních) úřadů v rámci řízení o dodatečném povolení stavby obsahuje demonstrativní výčet podkladů pro vydání rozhodnutí (viz § 50 odst. 1 správního řádu, podle kterého *podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé*), příp. demonstrativní výčet důkazů, kterých lze v rámci správního řízení užít (viz § 51 odst. 1 věty druhé správního řádu, podle něhož *jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek*). Účastnický výslech však v těchto výčtech uveden není a správní řád s ním tedy výslovně nepočítá (na rozdíl od např. zákona o pobytu cizinců). Práva účastníků řízení jsou však i přes absenci přímé

zákoněné úpravy ošetřena v tomto směru skrze výše zmíněné návrhy (§ 50 odst. 1 správního řádu), příp. i možnost vyjadřovat se k podkladům pro vydání rozhodnutí (§ 36 odst. 3 správního řádu). Účastník řízení je tak oprávněn své námitky, příp. další argumentaci uplatnit ve svých návrzích či vyjádřeních. A této možnosti žalobce využil. Shrnuto, soud se neztotožnil s tím, že by byl žalobce krácen na právech neprovedením jeho účastnického výsledku v rámci řízení o dodatečném povolení stavby, když jeho práva v tomto směru mohla být a byla plnohodnotně realizována prostřednictvím výše zmíněných postupů. Námitka proto nebyla důvodná.

74. A stejně nedůvodná je i námitka týkající se nezrealizovaného místního šetření. Dle žalobce mělo mít místní šetření význam pro prokázání šíření zápachu z lakování v provozovně. Soud se s tímto názorem neztotožnil. Jednak, otázka vnímání zápachu je záležitostí velmi individuální, která může být ovlivněna celou řadou zejména meteorologických faktorů. Dovožovat proto z neprovedení jednoho místního šetření (nadto za situace, kdy tu byla provedena předchozí šetření) relevantní zásah do žalobcových veřejných subjektivních práv, je neadekvátní. Nikoliv nevýznamnou okolností je v tomto směru i to, že ona lakovna byla dřívějším požárem znehodnocena natolik, že v ní výroba, která měla být zdrojem onoho tvrzeného zápachu, neprobíhá, přičemž nebylo prokázáno, že tomu tak není.
75. Stran námitek o pochybení stavebního úřadu spočívajícím v nevyrozumění žalobce o tom, zda vyhoví žalobcovým důkazním návrhům, soud konstatuje jejich nedůvodnost s tím, že správní orgán žádnou takovou informační povinnost nemá. Jedinou jeho povinností v tomto směru je řádně a pečlivě odůvodnit, proč a které důkazy neprovedl, a dále se řádně vyrovnat s tím, co z provedených (použitých) důkazů v té či oné věci dovodil.
76. Stran znaleckého posudku soud v obecné rovině (tzn. co do formální stránky věci) konstatuje, že jeho senát 30A dlouhodobě judikoval, že znaleckým posudkem ve správním řízení je toliko to, co naplňuje § 56 větu první správního řádu („*Závisí-li rozhodnutí na posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí, které úřední osoby nemají, a jestliže odborné posouzení skutečností nelze opatřit od jiného správního orgánu, správní orgán usnesením ustanoví znalce.*“). Tedy, pokud byl znalec, resp. vypracování posudku, zajištěn účastníkem řízení, pohlížel na to soud jako na jeden z listinných důkazů. Tento striktně odlišující názor však patrně nebude dlouhodobě udržitelný, neboť legislativní vývoj tenduje k širšímu výkladu [k tomu srov. např. § 20 odst. 1 zákona č. 184/2006 Sb., o vyvlastnění, podle kterého *náhrada se stanoví na základě znaleckého posudku vyhotoveného na žádost vyvlastňovaného, nebo znaleckého posudku vyhotoveného na žádost vyvlastnítele, jestliže s tím vyvlastňovaný vyslovil souhlas*, příp. § 95 odst. 1 písm. b) daňového řádu, podle něhož *správce daně může ustanovit znalce k prokázání skutečností rozhodných pro správné zjištění a stanovení daně, nepředloží-li daňový subjekt znalecký posudek, pokud mu tuto povinnost ukládá zákon, a to ani na výzvu správce daně*]. A odhlédnou nelze ani od toho, že v době rozhodování soudu účinný zákon č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících, připouštěl rovněž obě varianty [k tomu srov. jeho § 10a odst. 2 věta třetí: „*Mlčenlivosti může tyto osoby zprostit orgán veřejné moci, který znalce (tlumočníka) ustanovil, nebo ten, pro nějž znalec (tlumočník) znaleckou (tlumočnickou) činnost na základě smlouvy vykonal.*“]. Tento vývoj je dle názoru soudu třeba zohlednit i ve správním řízení, k čemuž může dopomoci i to, že výčet důkazních prostředků podle § 51 odst. 1 věty druhé správního řádu, je příkladný, a patrně tak bude nutné zařadit mezi možné důkazní prostředky i znalecký posudek, který bude pořízen k žádosti účastníka

řízení. Tolik k formální stránce věci.

77. Ve vztahu k obsahové stránce věci (a tedy pro posouzení důvodnosti žalobní námitky stránky významnější) je třeba konstatovat, že správní orgán se náležitým způsobem vypořádal s obsahem znaleckého posudku vypracovaného Ing. F. H. Na str. 24 a 25 napadeného rozhodnutí k tomu uvedl mj. toto: „Dále, k vypořádání této námitky stavební úřad využil i důkazy, které byly v průběhu řízení k věci shromážděny a tyto ve vztahu k uplatněné námitce hodnotí a zdůvodňuje s jejich použitím, proč dospěl k rozhodnutí o zamítnutí námitky. K tomuto využil zejména údajů rozptylových studií z 02/2010 a 12/2010, a dále pak údajů ze znaleckého posudku vypracovaného na základě objednávky zástupce odvolatele Ing. F. H. v 06/2014. (...) V daném případě předloženému znaleckému posudku stavební úřad vytýká to, že byl zpracován na základě údajů, dodaných objednatelem, které však v řadě případů nekorespondují s předloženou projektovou dokumentací. K podobnému závěru dospěl v odvolacím řízení i odvolací orgán, jak již nastínil v rámci svého stanoviska k odvolacímu bodu č. 2.4. Předně znalec vycházel ze závěrů rozptylové studie z 12/2010, která však pracovala s množstvím nátěrových hmot s obsahem VOC 4,9 t/rok, přičemž takové množství nátěrových hmot a s tím spojeného VOC nebylo v žádné fázi předmětem řízení, a takové množství VOC představuje cca 12násobek množství VOC, které se váže k předmětu řízení. Dále je ze seznamu použitých podkladů zřejmé, že znalec pracoval se závaznými stanovisky orgánů ochrany ovzduší na střední zdroj znečištění ovzduší vydanými dle zákona č. 86/2002 Sb. k původnímu záměru, tj. k použití syntetických barev KG 04 a KH 13 v souhrnném množství 5,5 t/rok, které představovaly množství 1,51 tun VOC/rok, v otázce č. 7 dostal znalec zadání posoudit vliv činností ve stavbě na životní prostředí při projektované spotřebě VOC 1,98 t/rok, tj. cca 5násobně větší než u povoleného záměru. Znalec uvádí, že pracoval s projektovou dokumentací zpracovanou firmou Kovolak v červnu 2008. Projekt technologické části, který je součástí projektové dokumentace pro dodatečné povolení stavby, byl vypracován v listopadu 2013 s následnými dodatky. V odpovědi na otázku č. 7 se vyjadřuje mj. k navrženému systému čištění odpadní vzdušiny pro zachyt organických látek s tím, že účinnost zachytu předpokládá 75 %, v samotném závěru posudku shrnující všechny své odpovědi na položené však tvrdí, že zařízení nemá účinný systém zachyt organických látek a prakticky všechny se uvolní do ovzduší. V některých částech posudku pak sice znalec pracuje se skutečně projektovanou spotřebou a druhem nátěrových hmot, avšak jako celek tento dokument nemá vypovídající hodnotu pro prokázání jednoznačných negativních účinků navrhované stavby na nemovitosti odvolatele. Nelze za daného stavu vytýkat stavebnímu úřadu, že při svém rozhodování stavební úřad přihlédl k těm částem posudku, které alespoň z části pracují s daty odpovídajícími projektové dokumentaci, avšak i v údajích předcházejících odpovědi na otázku č. 2 znalec uvádí v tabulce pro oxidy dusíku NO_x a uhlovodíky C_xH_y nesprávný druh a množství nátěrových hmot (KH 13 72,75 t/rok a KG04 2,75 t/rok). Odpověď na otázku míry ovlivnění území s obytnými domy byla odpověď formulována naprosto v obecné rovině tak, že každá činnost ovlivní své okolí, míra ovlivnění bude v průměru malá, avšak mohou se zde vyskytovat krátkodobě zvýšené koncentrace, ale opět s tím, že dle údajů tabulek v části 5 posudku znalec vycházel z nesprávně stanoveného množství VOC. Proto tento důkaz nelze použít jako relevantní a jediný podklad pro posouzení uplatněné námitky a stavební úřad při posuzování musel přihlédnout i ke skutečnostem vyplývajících i výše uvedených rozptylových studií, které sice obě pracují s několikanásobně vyššími hodnotami roční spotřeby VOC oproti projednávanému záměru (v jednom případě cca 12násobkem, ve druhém cca 4násobkem), avšak již z porovnání grafických polí příspěvku záměru k imisním koncentracím VOC jak v ročních hodnotách, tak v hodnotách 1 hodinových a 24hodinových z obou studií je zřejmé, jak se snižujícím se množstvím roční

spotřeby VOC tyto hodnoty významně klesají, což znamená, že pokud je současná povolená hodnota roční spotřeby cca 4x nižší, než hodnoty z rozptylové studie pracujícími s množstvím VOC 1,51t/rok, budou o tento řád nižší i pole příspěvku imisním koncentracím VOC v území. Obě rozptylové studie s původně vyššími množstvími VOC/rok pak hodnotily, že nejvyšší okamžité koncentrace budou v referenčním bodě R1, který se nachází v průmyslové zóně, nikoli v zóně obytné. Nejbližší obytný objekt, který však není ve vlastnictví odvolatele, leží ve vzdálenosti 75 m od pracoviště povrchových úprav, objekt odvolatele pak 128 m. Odvolací orgán s ohledem na to, co již uvedl k bodu 2.4, dospěl k závěru, že zamítnutí námítky má oporu ve shromážděných podkladech, zejména souhlasných závazných stanoviscích a rozhodnutích dotčených orgánů, a s použitou argumentací stavebního úřadu se ztotožňuje.“.

78. Dále, v jiné části napadeného rozhodnutí (str. 20 – 23, vypořádání odvolací námítky 2.4) žalovaný konstatoval mj. toto: „(...) Zákon č. 201/2012 Sb., zařazuje stacionární zdroje znečištění ovzduší, kam patří i dodatečně povolovaná stavba, mezi zdroje vyjmenované, tzn. ty, které jsou uvedeny v příloze č. 2 k uvedenému zákonu, zdroje, které v této příloze uvedeny nejsou, resp. nedosahují limitů stanovených v této příloze, jsou zdroji nevymenovanými. Příloha č. 2 uvedeného zákona v bodě 9.8 uvádí jako vyjmenovaný zdroj aplikaci nátěrových hmot, včetně kateforetického nanášení, nespádají-li pod činnosti uvedené pod kódy 9.9 až 9.14, s celkovou roční spotřebou organických rozpouštědel 0,6 t za rok nebo větší. Kritériem pro zařazení do zdroje znečištění ovzduší a jeho následné posuzování je tedy roční množství použitých organických rozpouštědel v nátěrových hmotách, nikoli způsob, jakým jsou barvy na povrch nanášeny. Tomu odpovídá i definice pojmu „aplikace nátěrových hmot“, již se dle přílohy č. 5 bodu 4. k vyhlášce č. 415/2012 Sb., která je prováděcí vyhláškou k zákonu o ochraně ovzduší, rozumí jakákoliv činnost zahrnující jednoduchou či vícenásobnou aplikaci spojitěho filmu nátěrových hmot spojitěho filmu nátěrových hmot na různé typy povrchů, včetně souvisejících procesů vytékání, sušení a vypalování. (...) Z údajů projektové dokumentace je zřejmé, že roční spotřeba organických rozpouštědel u daného záměru činí 0,38 t, tedy o více než 1/3 méně, než činí spodní hranice limitu pro to, aby záměr byl zařazen mezi vyjmenované zdroje. Proto v daném případě neměl stavební úřad důvod pochybovat o zákonnosti či správnosti vydaného závazného stanoviska a vyžadovat jeho revizi. (...) Bylo-li k záměru vydané souhlasné závazné stanovisko orgánu státní správy na úseku ochrany ovzduší, které navíc neobsahovalo žádné podmínky, jsou požadavky tohoto zákona a veřejné zájmy jím chráněné splněny. Odvolací orgán k obsahu tohoto odvolacího bodu dále uvádí, že prováděcí předpis k zákonu č. 201/2012 Sb., v platném znění, konkrétně vyhláška č. 415/2012 Sb., o přípustné úrovni znečišťování ovzduší a jejím zjišťování, v platném znění, obsahuje v příloze č. 5 specifické imisní limity, emisní stropy a technické podmínky stacionárních zdrojů, ve kterých dochází k používání organických rozpouštědel, přitom neurčuje žádné imisní limity VOC pro nanášení nátěrových hmot s projektovanou spotřebou organických rozpouštědel pod 0,6 t/rok. Ve správním spisu jsou 2 dokumenty, ze kterých je možné seznat, jak by ke znečištění ovzduší v území přispěla výše uvedená stavba, pokud by v ní byly použity nátěrové hmoty s obsahem VOC 1,51 t/rok (viz rozptylová studie z února 2010 vypracovaná Českým hydrometeorologickým ústavem k žádosti firmy HAKON STEEL s.r.o.) a s obsahem VOC 4,9 t/rok (viz rozptylová studie z prosince 2010 vypracovaná Českým hydrometeorologickým ústavem k žádosti J.D.). Ze znaleckého posudku vypracovaného dne 18.12.2014 Ing. F. H. na základě otázek Mgr. Petra Vlacha, advokáta, je zřejmé, že podkladem pro jeho zpracování byla mj. již uvedená rozptylová studie znečištění ovzduší z prosince 2010 a také odborný posudek „Pracoviště povrchových úprav“ z 17.02.2010 (...) vypracovaný Ing. H. G., přičemž oba uvedené dokumenty pracovaly s několikanásobně vyššími hodnotami roční spotřeby VOC, než

dodatečně povolovaný záměr, a to v případě rozptylové studie 4,9 tun VOC/rok tj. více než 11násobná hodnota a v případě odborného posudku 1,98 tun VOC/rok, tj. více než 5násobná hodnota oproti navrhovanému stavu. Do znaleckého posudku byly do jednotlivých částí vč. příloh převzaty hodnoty právě z těchto dokumentů (viz příloha 5.4.2), a z nich pak byly činěny i závěry znalce k jednotlivým otázkám objednatele. Navíc i ze samotného obsahu posudku je zřejmé, že znalec používá k odpovědím na jednotlivé otázky různé údaje o množství a druhu nátěrových hmot a projektované spotřebě rozpouštědel, které v některých případech neodpovídají tomu, co uvádí předložená dokumentace. (...) Stavební úřad vycházel při vypořádání námítky z rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru životního prostředí, č.j. ŽP/11870/16 ze dne 15.07.2016 vydaného podle § 7 odst. 6 zákona č. 100/2001 Sb., ve znění pozdějších předpisů, k žádosti stavebníka o provedení zjišťovacího řízení k předmětné stavbě, která je v závislosti na upravované ploše výrobků záměrem uvedeným v kategorii II. bodu 4.2 přílohy č. 1 uvedeného zákona. (...) Výše uvedený orgán dospěl po provedeném zjišťovacím řízení, kdy záměr projednal s příslušnými orgány na úseku životního prostředí (Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor životního prostředí – oddělení technické ochrany, Česká inspekce životního prostředí, oblastní inspektorát Plzeň) a orgánem ochrany veřejného zdraví (Krajská hygienická stanice Plzeňského kraje) a veřejností a po posouzení záměru k závěru, že navrhovaný záměr nemá významný vliv na životní prostředí a veřejné zdraví a nebude posuzován podle zákona č. 100/2001 Sb. v platném znění. (...) Z odůvodnění rozhodnutí tohoto orgánu je zřejmé, že po posouzení jednotlivých uplatněných stanovisek a navrhovaného řešení a charakteru provozu včetně druhu použitých nátěrových hmot a navržené technologie odsávací stěny pracoviště povrchových úprav i dalších hledisek, dospěl k závěru, že přímými vlivy a účinky provozu nebude obyvatelstvo negativně zasaženo, a vzhledem k používání barev vodou ředitelných s nízkým obsahem těkavých organických látek zde není reálný předpoklad pro zvýšení emisního zatížení lokality a nejbližšího okolí. Rozsah vlivů do území je s i ohledem na velikost haly (8,3 x 5,8, x 5,5 m) malý, vliv na populaci bude vzhledem k situování v rámci stávajícího průmyslového areálu mimo obytnou zástavbu a výše uvedenému nezávažný. Vliv záměru po jeho realizaci bude co velikosti malý a z hlediska významnosti málo významný. (...) V kontextu výše uvedeného, kdy příslušné dotčené orgány na úseku posuzování vlivů stavby na životní prostředí, na úseku ochrany ovzduší i na úseku veřejného zdraví dospěly k závěru, že zde není reálný předpoklad vzniku vyššího imisního zatížení v lokalitě, odvolací orgán dospěl k závěru, že v řízení bylo prokázáno, že povolením předmětné stavby nedojde k zasažení pozemků a staveb odvolatel imisemi z lakování nad míru přiměřenou místním poměrům, a proto stavební úřad postupoval správně, když uplatněnou námítku zamítl.“.

79. Soud je toho názoru, že žalovaný podrobil závěry znaleckého posudky Ing. H. důkladnému rozboru, a to v kontextu s důkazy jinými týkajícími se možného dopadu povolované stavby na okolí, resp. životní prostředí. Správní orgán podrobně vyložil, proč nemůže zohlednit závěry onoho znaleckého posudku, zejména zdůraznil odlišnost podkladů, z nichž posudek vycházel, od skutečnosti. Posudku rovněž vytýkal velkou obecnost závěrů. Dá se proto konstatovat, že po stránce obsahové se správní orgán pečlivě vypořádal s tím, co je obsahem znaleckého posudku Ing. H., přičemž si nepřisvojoval odborné znalosti a nevybočil z mezí, co je oprávněn a povinen posuzovat. Námítka nebyla důvodná.
80. Dále, stran žalobcem namítaného pochybení spočívajícího v absenci některých listin v příslušném správním spisu (a žalobcovy nemožnosti se s nimi seznámit před vydáním rozhodnutí) soud primárně konstatuje, že ke zrušení rozhodnutí správního orgánu

nepostačuje pouze zjištěné pochybení správního orgánu. Druhou podmínkou je vliv takového pochybení na zákonnost napadeného rozhodnutí.

81. Žalovaný v napadeném rozhodnutí připustil (str. 23, vypořádání námitky č. 2.5), že „*stavební úřad v odůvodnění uvedl, že doklady o šetření, která byla prováděna na základě podnětu účastníka na provádění lakýrnických prací, jsou součástí správního spisu stav. 12/025*“, avšak „*kopie těchto dokladů správní spis napadeného rozhodnutí neobsahuje*“. Nemůže být pochyb o tom, že z čistě formálního pohledu se správní orgán dopustil pochybení. Soud však neseznal, že by tím jakkoliv došlo k zásahu do žalobcových práv v intenzitě mající vliv na zákonnost rozhodnutí. Žalovaný totiž následně doplnil, že „*v kontextu s tím, že v dodatečně povolované stavbě nelze činnost, vůči které jsou směřovány námitky, dosud z objektivních příčin provozovat, a při rozhodování se posuzují budoucí účinky povolované stavby, neboť tato je stavbou novou, není tato skutečnost ve vztahu k věcné správnosti vypořádání námitky č. 7a) podstatná a nemá proto dopad do zákonnosti napadeného rozhodnutí*“. Soud s tímto závěrem souhlasí. Nadto, žalobce nikterak nekonkretizoval, co z obsahu oněch listin bylo natolik zásadní. A fakt, že ve vyhořelém objektu výroba neprobíhá, žalobce relevantně nezpochybnil. Námitka nebyla důvodná.
82. Stran námitek týkajících se nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí co do vypořádání se s tvrzením o nepříznivém dopadu stavby na okolí, resp. na žalobcovo životní prostředí, soud primárně odkazuje na výše citované pasáže z napadeného rozhodnutí, které detailně rozebírají, proč takový negativní dopad nebyl v dané věci zjištěn. Rovněž k tomu soud připomíná, že podle § 111 stavebního zákona stavební úřad „*přezkoumá podanou žádost a připojené podklady z toho hlediska, zda stavbu lze podle nich provést, a ověří zejména, zda projektová dokumentace je zpracována v souladu s územně plánovací dokumentací, s podmínkami územního rozhodnutí nebo územního souhlasu [písm. a)]; projektová dokumentace je úplná, přehledná, byla zpracována oprávněnou osobou a zda jsou v odpovídající míře řešeny obecné požadavky na výstavbu [písm. b)]; je zajištěn příjezd ke stavbě, včasné vybudování technického, popřípadě jiného vybavení potřebného k řádnému užívání stavby vyžadovaného zvláštním právním předpisem [písm. c)]; předložené podklady vyhovují požadavkům uplatněným dotčenými orgány [písm. d)]*“.
83. Dále, podle § 4 odst. 2 stavebního zákona, orgány územního plánování a stavební úřady postupují ve vzájemné součinnosti s dotčenými orgány chránícími veřejné zájmy podle zvláštních právních předpisů, přičemž „*dotčené orgány vydávají a) pro vydání rozhodnutí podle tohoto zákona závazná stanoviska na základě zvláštních právních předpisů, která nejsou samostatným rozhodnutím ve správním řízení, nestanoví-li tyto zvláštní právní předpisy jinak; b) pro postupy podle tohoto zákona, které nejsou správním řízením, stanoviska, která nejsou samostatným rozhodnutím ve správním řízení, nestanoví-li zvláštní právní předpis jinak; stanoviska jsou závazným podkladem pro politiku územního rozvoje a pro opatření obecné povahy vydávaná podle tohoto zákona. Závazná stanoviska dotčených orgánů pro potřeby správních řízení podle tohoto zákona a stanoviska dotčených orgánů, která jsou závazným podkladem pro potřeby jiných postupů podle tohoto zákona, uplatňují dotčené orgány podle zvláštních právních předpisů a podle tohoto zákona*“. Stavební zákon tu odkazuje na „*zvláštní právní předpisy*“, mimo jiné na zákon o ochraně ovzduší, zákon o ochraně přírody a krajiny či zákon o vodách.
84. Je nepochybné, že příslušný stavební úřad v řízení o (dodatečném) povolení stavby musí, je-li to třeba, vycházet i z určitých podkladů od dotčených orgánů. Tyto podklady nebývají samostatně napadnutelné, ale mohou být přezkoumány prostřednictvím žaloby

proti rozhodnutí správního orgánu. Stavební úřad je v takovém případě nejen oprávněn, ale i povinen posuzovat tyto podklady nikoliv z hlediska úzce odborného (pak by totiž takové podklady do jisté míry ztrácely smysl, nadto stavební úřad k tomu nemusí mít ani kompetenci), ale podle základních kritérií zohledňujících jejich srozumitelnost, logiku či přezkoumatelnost. V souzené věci bylo takovým podkladem mj. i závazné stanovisko Krajské hygienické stanice Plzeňského kraje (se sídlem v Plzni) ze dne 12. 2. 2014, čj. 692-24/14. Krajská hygienická stanice, jakožto orgán ochrany veřejného zdraví, vyslovila souhlas se stavbou, přičemž její podmínka byla vtělena do bodu 3 výrokové části prvoinstančního rozhodnutí. Tedy, pokud jde o ochranu veřejného zdraví, vycházely správní orgány ze závazného stanoviska krajské hygienické stanice. Vzhledem k tomu, že žalobní výtky nesměřovaly proti tomuto stanovisku, soud se nemůže vyjádřit v tom smyslu, jak by ono stanovisko posoudil, ale rozsah soudního přezkumu stran této námitky musí ustát v té rovině, že stavebnímu úřadu nelze vytknout, že se závazným stanoviskem patřičně řídil. Z kontextu rozhodnutí je seznatelné, z čeho správní orgány vycházely, co a jak hodnotily a proč dospěly stran dodatečného povolení stavby ke kladnému závěru. A to je pro rozhodnutí soudu rozhodující – rozhodnutí je třeba posuzovat jako celek, nikoliv izolovaně a bez širšího kontextu. A v tomto směru rozhodnutí obstála, byť si jistě lze na některých místech představit lepší argumentaci.

85. Konečně, soud jako nedůvodné shledal i námitky o (potvrzení nesrozumitelnosti rozhodnutí stavebního úřadu“ (str. 9 a násl. žaloby).
86. Předně, žalobce se sice dovolává nejasnosti užitých zkratk „KHS PK Plzeň“ a „HZS PK Plzeň“, avšak zároveň konstatuje, že stavební úřad používá na jiných místech rozhodnutí plné názvy těchto institucí, tedy Krajská hygienická stanice Plzeňského kraje, resp. Hasičský záchranný sbor Plzeňského kraje. Z kontextu rozhodnutí (viz argumentaci výše) je tak naprosto zřejmé, o jaké orgány se jednalo. A byl to rovněž žalobce, kdo uvedl, že z rozhodnutí bylo možné vydedukovat, kdo se za použitými zkratkami skrývá. Soudu tak není zřejmé, jak bylo v tomto případě zasaženo do žalobcových práv (a ani žalobce to blíže ani nespecifikoval). V případě označení „Česká inspekce“ (užito v prvoinstančním rozhodnutí na str. 7) se žalobci dostalo vysvětlení na str. 20 napadeného rozhodnutí, kde bylo žalovaným vyjeveno, že byla míněna Česká inspekce životního prostředí. Nadto, ani zde žalobce nekonkretizoval, jak přesně bylo zasaženo do jeho práv.
87. Stran namítané nejednoznačnosti délky zkušebního provozu pak soud odkazuje na str. 17 napadeného rozhodnutí, kde k totožné odvolací námitce žalovaný uvedl toto: *„Uložené podmínky týkající se zkušebního provozu zmatečné nejsou. Krajská hygienická stanice jako dotčený orgán v závazném stanovisku ze dne 12.02.2014 stanovila podmínku provedení zkušební minimální délky provozu na minimální dobu 3 měsíce, během něhož bude akreditovanou nebo autorizovanou osobou provedeno měření chemických faktorů na pracovišti povrchových úprav a protokoly s výsledky musí být investorem předloženy uvedenému orgánu. Tento orgán pak následně bude vydávat závazné stanovisko, které se stane podkladem pro žadatele k žádosti o vydání kolaudačního souhlasu předmětné stavby. Proto musí zkušební provoz trvat déle, než Krajskou hygienickou stanicí požadované minimální 3 měsíce, aby mohlo užívání stavby ze zkušební provozu přejít plynule do užívání trvalého. Navíc ze sousloví „minimálně 3 měsíce“ nelze přesně dovodit konec lhůty, tzn., že zkušební provoz by mohl trvat právě 3 měsíce, ale i několik let. Z ustanovení § 115 odst. 2 stavebního zákona vyplývá, že v případě staveb obsahující technologické zařízení (to je případ i předmětné stavby, která obsahuje zařízení pro filtraci a odtah vzduchu z pracoviště povrchových úprav)*

může stavební úřad ve stavebním povolení uložit provedení zkušebního provozu, v takovém případě se stavebníkem předem projedná dobu jeho trvání. K naplnění tohoto ustanovení stavebník dne 09.07.2014 dle úředního záznamu (položka 134 spisu) požádal stavební úřad o stanovení doby zkušebního provozu na 4 měsíce. Doba zkušebního provozu proto byla stanovena dle dikce ust. § 115 odst. 2 stavebního zákona. V daném případě proto odvolací orgán neshledal, že by údaje podmínky č. 3 týkající se zkušebního provozu byly zavádějící či nejednoznačné.“ Soud takové vysvětlení akceptuje. Orgán ochrany veřejného zdraví požadoval délku zkušebního provozu minimálně tříměsíční, na základě žádosti stavebníka byla stanovena lhůta čtyřměsíční. Podmínka požadavku krajské hygienické stanice tak bude nejen naplněna, ale ještě prodloužena. Námitka nebyla důvodná.

88. Soud dospěl k závěru o nedůvodnosti žaloby a jako takovou ji podle § 78 odst. 7 zamítl.

[V] Náklady řízení

89. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu žádné specifické náklady soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

90. Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil (§ 60 odst. 5 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že soud v dané věci osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil, bylo rozhodnuto tak, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 11. 9. 2019

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu